

Rubínová stuha

I.

Kdybyste se m? zeptali, jestli bych v?m tento p??b?h vypr?v?la i pot?, co bych v?d?la, jak skon??, bez v?h?n? bych odpov?d?la, ?e ano. N?kter? v?ci jsou prost? p??li? d?le?it?, ne? aby se jen tak nechali utopit v toku ?asu. Dobr?m p??kladem je pr?v? Rub?nov? stuha ? spolek proti politick?mu re?imu v Brixtonu, jeho? sou?st? jsme j?, Tiffany Fibingerov?, a moje m?ma Celine Fibingerov?, byly po n?kolik let. Tento spolek se rozpadl bezm?la p?ed m?s?cem vlivem jedn? strah?liv? ud?losti, kter? m?la za n?sledek smrt v?t?iny aktivn?ch ?len? Rub?nov? stuhy. VI?dn? ??edn?ci vtrhli na jednu z na?ich sch?z? a zat?kali v?echny, kte?? jim p?i?li pod ruku. Ty, co vzdorovali, bez milosti post??leli. Bylo ale i p?r takov?ch, kte?? stihli ut?ct, mezi nimi i m?j t?ta, Mark Fibinger. J? a m?ma jsme se t?to sch?ze nez??astnily, proto?e jsem m?la tehdy ang?nu a m?ma z?stala se mnou a starala se o m?. Pokud si ??k?te, ?e jsme m?ly kliku, tak V?s mus?m zklamat. VI?da toti? na?la spisy Rub?nov? stuhy, na kter?ch byla uvedena i na?e jm?na.

Kdysi d?vno n?jak? chytr? ?lov?k ?ekl, ?e ?ivot je velk? paradox. T?ko by to n?kdo mohl vyj?dit l?pe.

Takov? byly m? my?lenky, kdy? m? a m?mu zat?kali, aby n?s bez ??dn?ho soudu, na kter? jsme mimochodem m?ly pr?v?, poslali na ostrov Elba. Ov?em?e jsme nebyly jedin?, kter?m nasadili ?el?zka; n?kolik des?tek lid? kolem n?s dopadlo stejn?, ale pro m? to byly jen tv??e beze jmen. P?ipadlo mi nesmysln? se s n?k?m z nich sbli?ovat, kdy? budeme stejn? za p?r dn? v?ichni mrtv?.

Za sv?j kr?tk? ?ivot jsem p?e?etla mnoho knih, ale m?m obl?ben?m ??nrem se stala v?le?n? literatura. Str?vila jsem spoustu ?asu s hlavn?mi hrdiny a jejich pocity, kter? je prov?zely, kdy? ?ekali na smrt. Posledn? minuty sv?ho ?ivota v?novali sv?m vzpom?nk?m na d?tstv?, na svou rodinu, na svou prvni? l?sku? A m? v?dycky zaj?malo, na co budu v ten moment vzpom?nat j?, a? nastane. Pokud na to ov?em n?jak? ?as bude. Te? u? to v?m ? vzpom?nala jsem pr?v? na to, jak jsem byla zv?dav?, na co budu vzpom?nat. Je to ironie, j? v?m, ale takov? p?ece u? ?ivot je. A jestli je takov? i smrt, to brzy zjist?m.

Kdy? jsme dorazili na Elbu ? na m?sto na?? nedobrovoln? dovolen? ? st?le jsem na nic nevzpom?nala. Nemyslela jsem na t?tu ani na sv? kamar?dy, kter? u? v ?ivot? nevid?m, proto?e mi p?ipadlo, ?e a? nyn? ud?l?m cokoliv, bude to u? zbytekn?. M?la jsem pocit, jako bych kolem sebe m?la neviditelnou bublinu, kter? nepropou?t?la ??dn? informace ani pocity, a kter? mi pravd?podobn? i trochu ?lapala na veden?, proto?e mi nic nedoch?zelo. Jenom to, ?e je hrozn? horko. Napadlo m?, ?e i kdyby ta bublina byla t?eba ?ern?, stejn? by si toho nikdo nev?iml, proto?e v?ichni m?li starosti sami se sebou. Bre?eli, na??kali a nad?vali. Ti, co nad?vali sprost?, brzy uml?el v?st?el do vzduchu. A kdy? nad?vali i potom, dal?? v?st?el je uml?el nav?dy. Jedin? osoba, kter? si m? v??mala, byla samoz?ejm? moje m?ma. Ka?dou chv?li m? spoutan?ma rukama pohládila po hlav?, nebo n?co konej?iv?ho za?eptala.

Poprv? jsem se rozhl?dla kolem sebe a spo??tala v?echny v?zn?. Bylo n?s dvaat?icet. Dvaat?icet takzvan?ch t?k?ch zlo?inc? a s?riov?ch vrah?, proto?e takto n?s vl?da prezentovala nic netu??c? spole?nosti. Kdy? mi byly 4 roky, tak jsem si v samoobsluze str?ila ?okol?du do kapsy, kterou nakonec m?ma vr?tila, kdy? to zjistila, a za sv?j ?ivot jsme zabily n?kolik much a pavouk?, ale stejn? si nemysl?m, ?e bychom m?li b?t naz?v?ny zlo?inci a vrahy. Jen?e vl?da m?la o?ividn? jin? n?zor, jak u? v?t?inou m?v?. Byla jsem p?esv?den?, ?e nikdo z n?s si toto ozna?en? nezaslou?il, jedin? snad dozorc?.

Ti n?s v?ak za chv?li opustili a nalodili se zp?t na lo?, kterou n?s sem odvekl, proto?e se jim nejsp? necht?lo z?st?vat na ostrov?, kter? m? zanedlouho zni?it raketa. J? osobn? jsem moc nerozum?la tomu, pro? by kv?li n?m m?li ni?it cel? ostrov, kdy? n?s mohli jednodu?e post??let a raketu si nechat, proto?e ta se v?dycky hod?. Moje mamka mi ale vysv?tlila, ?e Velk? Brit?nie u? del?? dobu hled? z?minku na vyvol?n? v?lky s lt?li?, a t?m, ?e n?s po?le na italskou Elbu, kterou n?sledn? nech? vyhodit do pov?t??, zabije dv? mouchy jednou ranou.

Dozorci m?li tedy za ?kol n?s sem dopravit, ale hl?dat n?s nikdo nemusel, jeliko? jsme stejn? nem?li kam ut?ct a i kdybychom se pokusili uprchnout do mo?e, zem?eli bychom d??v, ne? bychom stihli v?bec n?kam doplavat. Jakmile toti? lo? s dozorc?i p?epluje ur?itou hranici, za kterou se ocitnou v bezpe??, raketa bude vypu?t?na.

Tak?e i kdybych m?la chu? se s n?k?m seznamovat, u? bych to ani nestihla. Proto jsem zb?vaj?c? ?as v?novala jedin? osob?, kterou jsem tu znala, a kterou jsem m?la nesm?rn? r?da.

?Tak,? ?ekla jsem monot?nn?m hlasem, kter? snad ani nebyl m?j,? je to tady.?

M?ma se na m? d?vala pronikav?m pohledem, kdy? pravila: ?M?m t? r?da, dceru?ko moje, a to ani smrt nezmn?.?

Smutn? jsem se na ni usm?la, a i p?esto ?e jsem z knihy od Josefa Kl?my v?d?la, ?e mrtv? milovat nemohou, byla jsem r?da, ?e to ?ekla.

Vzduchem se nesl takov? zvl?tn? zvuk, kter? jsem nikdy p?edt?m nesly?ela. Kdy? jsem vzhl?dla k obloze, nevid?la jsem nic, co by to zp?sobilo. To se v?ak brzy zm?nilo.

Nebyl u? ani ?as na panika?en?. V?ichni jsme se, bez ohledu na pohlav? ?i v?k, za?ali chytat za ruce. Nikdo neut?kal, proto?e nebylo kam. Bylo to zvl?tn?, ty lidi jsem v?bec neznala, ale v tu chv?li mi to tak nep?ipadlo ? konec konc? v?ichni jsme zde byli ze stejn?ho d?vodu. V?ichni, kte?? jsme se nyn? dr?eli za ruce - moje mamka z lev? strany a ta star? pan? z prav?, kter? druhou rukou dr?ela sv?ho man?ela - jsme m?li um??t proto, ?e jsme ndr?eli hubu a krok. ?as a t?st?, to bylo to, co n?m chybl?lo. A spravedlnost, ta zase chybl?la sv?tu.

Moje u?i zaplavila vlna hluku, ale ??dn? bolest nep?i?la. Bylo to moc rychl?, d?ky Bohu alespo? za to. Moje hn?d? o?i se utopily v z?plav? sv?tla a srdce naposledy zatlouklo s takovou vervou, jakoby bylo na?tvan?, ?e jeho ?ivot skon?il tak brzo. A s ?ivotem m?ho srdce skon?il i ?ivot m?j, za doprovodu b?l?ho sv?tla a pocity, kter? se slovy ned? vyj?d?it.

II.

A pak se to stalo. Bylo to jako by n?s n?kdo teleportoval. V jednu chv?li ? v tu posledn? ? jste na Elb? a najednou,

b?hem sekundy, jste n?kde?

? v n?jak?m dom? a kolem v?s je spousta lid?. Kdy? jsem se pod?vala po??dn?, zjistila jsem, ?e to jsou ti lid?, kte?? se mnou byli na ostrov?. A vedle m? st?la m?ma, kr?sn? jako nikdy p?edt?m. Vypadala stejn?, jej? tmav? blon?at? vlasy se po??d stejn? vlnily a hn?d? o?i pln? laskavosti na m? hled?ly stejn? jako kdysi, ale bylo na n? n?co jedine?n?ho. P?ipadalo mi, jako bych ji nevid?la roky, a je mi jedno, jak bl?hov? to m??e zn?t. Vypadala zmaten? a nic ne??kala. Vlastn? nikdo nic ne??kal, proto?e asi ani nebylo co.

Pod?vala jsem se na sebe a zd?lo se, ?e i j? vypad?m stejn?. Jen?e po chv?li jsem si uv?domila, ?e p?r zm?n se v m?m t?le p?ece jen odehr?lo ? netlouklo mi srdce a moje hru? se v pravideln?ch intervalech nenadzved?vala. Moje srdce tedy opravdu naposledy zatlouklo na Elb?, a tam jsem se pravd?podobn? i naposledy nadechla. Tak? jsem nepoci?ovala hlad, ani chu? k j?dlu. Vlastn? jsem ji nepoc?tila u? nikdy.

?Jsme mrtv??? ozvala se n?jak? d?vka po chv?li, kter? mi p?ipadala jako v??nost.

?Ano, jsme,? odpov?d?l hn?dovlas? chlapec a prstem ukazoval na n?st?nku s d?ev?n?mi r?my, kter? visela vedle n?ho,? tady se to p?e.?

V?ichni se tam nahrnuli a ma?kali se na sebe tak, jak jsem to naposledy vid?la, kdy? byl v?prodej v Kenvelu.

J? jsem z?stala st?t na m?st?, proto?e mi n?co uvnit? ??kalo, ?e bude je?t? spousta ?asu se na to pod?vat v klidu. Z tohoto pocitu jsem usoudila, ?e tu zkusneme p?kn? dlouho.

B?hem n?kolika dn? jsem se pomalu za??nala s??vat s domem, kter? p?sobil velice sta?e a jeho? chodby se mi mnohdy zd?ly nekone?n?. P?i jedn? z m?ch proch?zek t?mto s?dlem jsem zjistila, ?e lev? k??dlo je v?nov?no u?ebn?m s lavicemi, kter? velice v?rohodn? p?ipom?naly ty ?koln?. Jeliko? tu s n?mi bydlelo i n?kolik d?t?, bylo zapot?eb? sehnat i n?jak? u?itele. P??t?ho dne se ke mn? doneslo, ?e se tohoto ?kolu zhostila pan? Evana Haleyov?, ke kter? se brzy p?ipojila i pan? Irene Gassov?. Kdy? jsem o p?r dn? pozd?ji psala jejich ?ivotn? p??b?hy, zjistila jsem, ?e ob? dv? b?valy u?itelky, pot? byla ale v tom, ?e sd?lovaly sv?m ??k?m pravdiv? informace m?sto l??, kter? jim vl?da sd?lovat p?ikazovala, a proto jsou nyn? zde. To ale trochu p?edb?h?m.

Jeliko? jsem byla o rok star?? patn?cti let, mohla jsem se sama rozhodnout, jestli chci do ?koly chodit nebo ne. P?rkr?t jsem ji nav?t?vila, ale brzy jsem usoudila, ?e je to ztr?ta ?asu, jeliko? v?uka byla ur?ena hlavn? d?tem mlad??m a j? se tam nudila v?c ne? ve ?kole v Brixtonu. M?la jsem spoustu voln?ho ?asu, kter? jsem tr?vila bu? s m?mou, nebo v knihovn?. Mus?m p?iznat, ?e i kdy? mi tento d?m lezl celkem dost na nervy, v?b?r knih tu byl vynikaj?c?. Jen?e spoustu z nich jsem u? kdysi ?etla, a ty, kter? jsem dosud neznala, jsem p?e?etla velice brzy, a op?t jsem se za?ala nudit. M?ma na tom byla velice podobn?. Proto?e se pr?ce rozd?lila mezi dosp?l?, m?la na starost zahradu, jen?e m?ma byla radiov? moder?torka a vytr?v?n? plevele jednodu?e nebylo jej? hobby.

Jednoho ve?era jsme sed?ly na starod?vn?ch k?eslech u n?st?nky s d?ev?n?mi r?my, na kter? st?le visel ten novinov? v?st?i?ek oznamuj?c? na?i smrt. M?la jsem mo?nost si ho p?e??st u? mnohokr?t, a to jsem tak? ud?lala, ale stejn? mi doposud nedocvaklo, jak je mo?n?, ?e ten ?l?nek obsahuj?c? jm?na v?ech ob?t? i s v?kem v z?vorce stihnul b?t napsan? a vytisknut? i p?esto, ?e jsme se v tomto dom? ocitli zhruba vte?inu po na?? smrti. Poka?d?, kdy? jsem na tento fakt pouk?zala, v?ichni kr?ili rameny a odbili m? se slovy, ?e tu prost? ?as ub?h? jinak. Na tom jsme se shodli v?cem?n? v?ichni. I mn? p?ipadalo jako by vte?inov? ru?i?ka nahradila hodinovou a v d?sledku toho jsem byla brzy otr?ven?, znud?n? a dost protivn?.

?Cht?la jsem b?t slavn?,? st?ovala jsem si m?m?, jak to d?l?m v?dycky, kdy? m? n?co ?tve.? Cht?la jsem ps?t knihy, kter? by byly alespo? z poloviny tak dobr? jako ty, kter? jsem ?etla. M?la jsem b?t spisovatelka Tiffany Fibingerov?, a m?sto toho,? kopla jsem vztekle do ztrouchniv?l?ho stolku,? tr??m tady.?

M?ma chv?li nic ne??kala, ale v?d?la jsem, ?e mi odpov?, proto?e nikdy moje proslavy nep?ech?zela jen tak.

Je?t? n?kolik minut si prom??lela svoji odpov?? a potom ?ekla: ?l tady p?ece m??e? ps?t. Sice to nebude takov? sl?va, jakou sis p?edstavovala, ale lid? t? i tak m??ou zn?t jako spisovatelku Tiffany Fibingerovou.?

A tak jsem za?ala ps?t ?ivotn? p??b?hy n?s v?ech, kter?m nespravedlnost sebrala ?ivot. Prvn? p??b?h pat?il samoz?ejm? moj? m?m? Celine Fibingerov?, na kter?m jsem si dala z?le?et ze v?ech nejv?c. Pot? jsem sv?j ?mysl prozradila u?itelk?m Evan? a Irene, kter? nad?en? souhlasily a poskytly mi pot?ebn? informace o jejich ?ivot?. A potom u? to ?lo rychle. V?em to p?ipadalo jako dobr? n?pad, a tak mi ochotn? poskytovali v?echny informace a dokonce se p?edh?n?li, o kom nap?u d??v. Ka?d? ve?er jsem na n?st?nku pov?sila jeden ?ivotn? p??b?h, kter? jsem v?dy, s pomoc? m? nevy?erpateln? fantazie, obohatila o hypot?zu, jak by mohl vypadat jejich ?ivot d?l, kdyby nebyli zat?eni a odve?eni na Elbu.

B?hem cel?ho tohoto procesu jsem zjistila, ?e n?kte?? z t?chto lid? jsou mi sympati?t?. Jedn?m takov?m ?lov?kem byla i Stella, ?edes?tilet? pan?, kter? m? dr?ela za mou pravou ruku v posledn? vte?in? na?eho ?ivota. Byla na m? velmi mil? a m? v tu chv?li napadlo, ?e m?j obl?ej byl mo?n? ten posledn?, kter? vid?la. Jej? man?el Hank byl tak? velmi p??jemn? ?lov?k. Mysl?m, ?e by t?ko n?kdo mohl uv??it b?chorce, ?e zrovna tato dvojice jsou s?riov? vrazi. Stejnou v?rohodnost vzbuzovalo toto usv?den? i na d?ti, kter? byly mlad?? patn?cti let. O t?ch ale vl?da nakonec prohl?sila, ?e pokud jsou jejich rodi?e zlo?inci a vrazi, ?ek? je zcela ur?it? stejn? osud, a to je n?co, co si spole?nost nem??e dovolit riskovat.

Kdy? jsem psala ?ivotn? p??b?h ??slo 20, seznmila jsem se s Nancy Dexovou, d?vkou o rok star?? ne? jsem byla j?, a kter? se brzy stala moji kamar?dkou. Nancy mi vypr?v?la o sv?m ?ivot? a je?t? ne? skon?ila, musela jsem ji obejmout a ut?ovat. Z rozvinut?ho souv?t? se st?valy v?ty jednoduch?, a z nich pak jen nesouvisl? slovn? spojen?, ale i z nich jsem pochopila, ?e jej? otec byl jeden z t?ch, kte?? nad?vali sprost? a vzp?rali se, a za to skon?ili na zemi s kulkou v hlav?. Jej? chu? mluvit se vytr?cela stejnou m?rou jako moje chu? je?t? n?kdy n?co napsat.

Od t? doby jsem s Nancy tr?vila hodn? ?asu. Vypr?v?la mi o tom, jak se v?dycky cht?la pod?vat do Irska a koupit si tam odznak s lepr?kem, ne v?ak proto, aby j? p?in?el bohatstv?, ale aby j? pomohl se dostat na konec duhy. Bylo to d?tinsk? p??n?, ale vzhledem k tomu, ?e jsme byly d?ti, nep?sobilo to na m? tak po?etile, jak to mo?n? p?sob? na v?s.

V?t?inou jsme sed?ly na zahrad?, kde s n?mi obvykle byla i moje m?ma. Kdy? ji Nancy l?pe poznala, za?ala ji obdivovat, co? bylo n?co, co j? jsem d?lala ka?d? den. Zat?mco jsme sed?ly na ztrouchniv?i? d?ev?n? lavi?ce a modlily se, aby se pod n?mi nerozpadla v prach, ve?li na zahradu t?i mu?i. Jednou jsem je tu u? zahl?dla, ale nedok?zala jsem konkr?tn? ur?it kdy, proto?e ?as tu opravdu ub?hal ?pln? jin?m tempem.

Ti mu?i byli oble?eni v tak z??iv? b?l?m rouchu, a? to budilo dojem, ?e jsou od?ni ve sv?tle. Kdy? jsem se na n? d?vala, musela jsem p?em?hat touhu se jich zeptat, jestli jsou ty ?aty nov? nebo vypran? v Perwolu. No v?n?, dokonce i jejich obli?ej z??il; byli doslova jako t?i ??rovky z lustru, ale velice star?ho.

Pamatuju si, ?e kdy? tu byli minule, Evana a Irene se jich zeptaly, co tu vlastn? d?l?me a jak dlouho tu m?me z?stat. Ten, kter? evidentn? v?dycky chod? uprost?ed, jim odpov?d?l, ?e je?t? nejsme p?ipraveni, a proto zde m?me vy?k?vat, dokud nep?ijde n? ?as.

Par?da, tyhle kecy fakt miluju. ?eknu v?m, ?e po smrti je to ?pln? stejn? jako p?ed n? ? nikdo nic nev?. A ani tentokr?t jsme se ni?eho konkr?tn?ho nedo?kali.

Prost?edn? mu? n?m op?t zopakoval, ?e v dom? a na zahrad? se m??eme pohybovat kdekoliv, ale za ?eleznou br?nu daleko za domem n?m vstupovat nedoporu?uje. Toto prohl?en? s nejvy??? pravd?podobnost? p?ivedlo Nancy na tu kl??ovou my?lenku, kterou mi ?eptem sd?lila, jakmile ty t?i ??rovky vyhasly.

?Mysl?m, ?e bychom se m?ly vydat k t? ?elezn? br?n?, o kter? mluvil,? prohl?sila v?n?m t?nem Nancy.

?No, k t? br?n? klidn?, ale za n? u? nejdu,? odv?tila jsem z legrace.

?Je?i?, Tiffany, tohle nen? sranda,? jej? hlas nab?ral k?rav? t?n?. M?m takov? pocit, ?e n?kde za tou br?nou je m?j t?ta.?

Zn?te taky ten pocit, ?e kdy? v?m n?kdo ?ekne, ?e n?co nen? sranda, teprve pak to za?ne b?t sranda? Ten m?v?m ?asto, ale tentokr?t to bylo jin?. Ml?ky jsem si prohl?ela jej? zrzav? vlasy, sv?tle zelen? o?i a sna?ila se de?ifrovat jej? v?raz ve tv??i. T?m jsem j? z?rove? d?vala ?as si promyslet, co mi vlastn? chce ??ct.

?M?m takovou teorii,? za?eptala nakonec Nancy a nerv?zn? se ohl?dla, aby se ujistila, jestli ji neposlouch? je?t? n?kdo jin? ne? j?,? ?e v?ichni, co zem?ou zhruba ve stejnou dobu, se dostanou do jednoho domu. Pochybuj?, ?e existuje jenom tenhle n? d?m. Jestli je moje teorie spr?vn?, mus? jich b?t tis?ce, statis?ce. M?j t?ta zem?el o chv?li d??v ne? my, tak?e mus? b?t v n?jak?m dom? bl?zko n?s. A tou br?nou se tam ur?it? dostaneme.?

V?d?la jsem, jak moc j? na tom z?le??, a stejn? tak jsem i v?d?la, ?e pokud odtud co nejd??v nevypadnu i j?, ur?it? se to n?jak projev? na m? psychice. Jakmile jsem toti? dopsala posledn? p??b?h, t?m?? okam?it? se m? op?t zmocnila apatie, kter? ?asem p?ech?zela do m?rn? formy deprese. Ostatn? m? nab?dali, abych za?ala ps?t n?co jin?ho, jen?e jak? smysl by to m?lo, kdy? si to stejn? nikdy nebude moct p?e??st nikdo jin?, ne? tato skupinka lid?? ?ivotn? p??b?h ka?d?ho z n?s byl ur?en pr?v? t?mto lidem, psala jsem je, abych poznala v?echny lidi, s kter?mi jsem byla nyn? nucena ?it, a zprost?edkovala to v?em ostatn?m. A to jsem ud?lala. Ps?t n?co jin?ho by prost? nem?lo smysl.

Kdybych v?ak poznala dal?? lidi, znamenalo by to i dal?? p??b?hy. Mohla bych se dokonce sezn?mit i s t?tou Nancy, ur?it? je to skv?l? ?lov?k.

V?te, ono b?t zav?en? celou v??nost v jednom dom? s po??d stejnou skupinou lid?, v?s za?ne za n?jakou dobu po??dn? ?tv?t. Vezm?te si t?eba oslavy v rodinn?m kruhu ? po p?r hodin?ch si u? v?t?ina lid? p?eje, aby bylo po v?em, a to p?itom sed?te u stolu s lidmi, kter? zn?te cel? ?ivot. J? tyto lidi poznala a? po n?m.

Tak?e kdy? jsem b?ela naj?t m?mu, abych ji sezn?mila s na??m pl?nem, byla jsem si stoprocentn? jist?, ?e do toho bude cht?t j?t s n?mi. J? a Celine jsme toti? m?ly hodn? podobnou povahu a musela bych b?t slep?, abych si nev?imla, jak j? to tu cel? leze na nervy. Kdy? jsme je?t? bydlely v Brixtonu, ?asto jsme jen tak sedly do auta a jely n?kam pry?, daleko od na?ich probl?m? a povinnost?. Bylo to neuv??iteln? osv?uj?c?. Tady jsme mohly j?t tak maxim?ln? na zahradu, kde byla nalezl? spousta lid? s podobn? ?patnou n?ladou, a proto?e nikdo z n?s nepoci?oval pot?ebu sp?nku, bylo opravdu t?k? se vy?bat konfliktn?m situac?m. A ti t?i ?a?ci, kte?? n?m st?le dokola opakovali, ?e ?e nejsme p?ipraveni?, n?m na n?lad? moc nep?idali.

Moje m?ma m? op?t nezklamala. Okam?it? souhlasila, a dokonce se p?iznala, ?e n?m to cht?la tak? navrhnout. Takovou skv?lou m?mu j? m?m. A tak jsme se je?t? ten ve?er vydaly za ?eleznou br?nu. M?ly jsme na pam?ti, ?e bychom tam chodit nem?ly, ale jeliko? jsme neposlouchaly ani p?ed smrt?, tak po n? bychom to jen t?ko zm?nily. P?ed n?mi se ty?ila obrovsk? br?na ze ?eleza, jej? klika byla zhruba ve stejn? v??i jako na?e hlavy. Nancy za ni beze slova vzala a br?na se otev?ela. Okam?it? m? zaplavil pocit l?tosti, ?e jsme se p?edem nerozlou?ily. Za?alo mi toti? doch?zet, co se nyn? d?je.

V?te jak se ??k?, ?e kdy? pozn?te n?koho, koho vid?te poprv?, ale stejn? m?te pocit, jako byste ho znali cel? roky, je to proto, ?e jste si byli v minul?m ?ivot? hodn? bl?zc?? Stejn? tak se i ??k?, ?e takov? lidi svede ?ivot op?t dohromady. Mysl?m, ?e na tom n?co bude.

A to byly m? posledn? my?lenky v ?ivot? po ?ivot?, zat?mco se m? zmocnilo dal?? b?l? sv?tlo.

III.

Sed?la jsem venku na houpac?ce a houpala se a houpala. P?i ka?d?m takov?m odra?en? od zem? se moje blon?at? vlasy zhouply na opa?nou stranu a modr? o?i to sledovaly. Jmenovala jsem se Ema Pov??ilov? a bydlela jsem ve vesnici Hlinn?, v ?esk? republice.

N? rodinn? domek byl jen m?lokdy pr?zdn?. V?t?inou tu byla bu? babi?ka a d?da, mamka a ta?ka, br?cha a j?, nebo v?ichni najednou. Dnes tu v?ak krom? m? nikdo nebyl. Br?cha te? chv?li bydlel u sv? p??telkyn? Zuzany, kterou n?m zat?m je?t? ani nep?edstavil, a ostatn? byli u t?ch nov?ch soused?, kte?? se sem v?era p?ist?hovali. J? jsem v?ak v?d?la, ?e se s nimi stejn? d??v nebo pozd?ji sezn?m?m, proto?e jakmile byla na?e rodina v jejich dom?, museli oni p?ij?t na n?v?t?vu k n?m ? to bylo nepsan? vesnick? pravidlo. A to se tak? stalo, hned nadch?zej?c?ho dne.

Divi?ovi m?li dv? dcery ? Vandu a So?u. So?a, ta star??, byla sice laskav? a hodn?, ale Vand? se vyrovnat nemohla.

Kdykoliv jsem byla v její přítomnosti, měla jsem pocit, že ji znám snad celý život. Jednou jsem se jí s tím svěřila, a ona mi překvapeně odvětila, že její pocit je totožný. Já a Vanda jsme tedy byly hned od prvního setkání nejlepší přítelkyně. Připadalo mi, jako by byla zrovna moje starší sestra, což bylo dost divné, vzhledem k našemu shodnému věku. Za každé situace mě bránila a tahala mě ze všech stran, které jsem dělala. A těch nebylo málo. Nejvíce mě překvapilo, když jsem si uvědomila, že k nám mám takový zvláštní druh vztahu. Nedokázala jsem si to vysvětlit.

O jeden později přijel bratr se svou přítelkyní. Asi už mu připadalo divné, že nám jí ještě neukázal, zvláště když jsme na ni byli vichní tak zvědaví. Zuzana byla vysoká, černovlasá dívka, která měla jedinečný styl oblečení. Jakmile jsem k ní přišla blíže, abych jí potleskla rukou, všimla jsem si malinkého odznaku na její blůze. Když si uvědomila, na co tak zřetelně, se smíchem prohlásila: "To je leprák. Vždycky jsem si ho přála, ale ne kvůli bohatství, ale"

aby ti pomohl se dostat na konec duhy," doekla jsem za ni jedním dechem.

"Jo," vyrazila ze sebe Zuzka překvapeně. "Jak to vědět?"

Dobrá otázka. Jenže já jsem opravdu neměla nejmenší ponětí, jak mě to napadlo, a tak jsem velice nepřesvědčivě hlasem ekla: "To by chtělo přece každé."

Nemohla jsem se zbavit pocitu, že mi něco dost podstatného uniká. Připadalo mi, že vím, co to je, ale za Boha jsem si nemohla vzpomenout. Prostě to nešlo.

www.psanci.cz